

První
Stříbrná
kniha snů

Kerstin Gierová

COC
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

První stříbrná kniha snů

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecáková

© 2013 S. Fischer Verlag, Frankfurt am Main.

All rights reserved.

Translation © Tereza Pecáková, 2014

ISBN 978-80-7447-607-5

Pro F.

Je vždy krásné s tebou snít.

*Co kdybyste usnuli
A co kdyby
Se vám ve spánku
Něco zdálo
A co kdybyste
Snili o nebi
A tam utrhli zvláštní a krásnou květinu
A co kdybyste
Až se probudíte
Drželi tu květinu v ruce
Ach, co pak?*

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

1.

Pes mi očmučával kufr. Na to, že šlo o psa na vyhledávání drog, to byl o podivuhodně plyšový exemplář, nejspíš hovawart. Zrovna jsem ho chtěla podrbat za ušima, ale vtom nadzdvihl pysk a vyrazil ze sebe hrozivé „Haf“. Pak se posadil a čumákem rázně strčil do mého kufru. Celník vypadal stejně udiveně jako já. Dvakrát se podíval ze psa na mě a zpátky na psa, potom popadl kufr a řekl: „Tak se přeci jen podíváme, co tu naše Amber vyčmučala.“

No báječný. Jsem na britské půdě sotva půl hodiny, a už jsem podezřelá, že pašuju drogy. Práví pašeráci v řadě za mnou se zrovna nejspíš ohromně radovali, protože díky

mně budou moci nerušeně projít kolem se svými švýcarskými hodinkami nebo vytuněnými syntetickými drogami. Který rozumný celník si vybere patnáctiletou holku s blondátým culíkem místo například toho nervózně působícího týpka se ztrhaným výrazem v obličeji támhle vzadu? Nebo toho podezřele bledého kluka s rozčuchanými vlasy, který v letadle usnul dřív, než jsme stihli dojet na startovací dráhu? Není divu, že se teď tak škodolibě kření. Tašky má nejspíš nacpané ilegálními tabletami na spaní.

Ale rozhodla jsem se, že si nebudu kazit náladu – koneckonců nás za těmi zátarasy čeká báječný nový život v přesně takovém domě, o jakém jsme vždycky snily.

Vrhla jsem uklidňující pohled po své sestře Mie, která už stála za kontrolou a nedočkavě přešlapovala z nohy na nohu. Všechno bude dobré. Není důvod se rozčilovat. Tohle je jen poslední překážka, která stojí mezi námi a již zmíněným báječným novým životem. Let proběhl bezvadně, bez turbulencí, takže Mia nezvracela a já jsem výjimečně neseděla vedle žádného tlusťocha, který by se se mnou hádal o područku a smrděl po pivu. A ačkoli táta jako vždycky zabukoval let u levných aerolinek, které údajně tankují málo paliva, letadlo se nedostalo do potíží, ani když jsme nad Heathrow museli chvíli kroužit, než jsme dostali povolení k přistání. Pak tam byl ještě ten pěkný tmavovlasý kluk, který seděl na druhé straně uličky v řadě přede mnou a nápadně často se na mě otáčel a usmíval se. Už už jsem se chystala ho oslovit, ale pak jsem si to rozmyslela, protože si četl v nějakém fot-

balovém časopise a při čtení hýbal rty jako v první třídě. Ten samý kluk teď mimochodem docela zvědavě zíral na můj kufr. Vůbec všichni zvědavě zírali na můj kufr.

Podívala jsem se vykulenýma očima na celníka a nasadila svůj nejmilejší úsměv. „Prosím... nemáme moc času, letadlo už mělo zpoždění a pak jsme ještě celou věčnost čekaly na zavazadla. A venku už je naše máma, aby mě a moji mladší sestru vyzvedla. Slavnostně prohlašuju, že v mém kufru je jenom hromada špinavého prádla a...“ Na chvíli jsem zmlkla, protože mi přesně v tenhle okamžik došlo, co ještě v tom kufru je. „... v každém případě žádné drogy,“ dodala jsem trochu nesměle a vyčítavě jsem se podívala na psa. Blbě zvíře!

Celník chladně zdvihl kufr na stůl. Jeho kolega otevřel zip a odklopil víko. Všem kolemstojícím bylo okamžitě jasné, co ten pes cítil. Protože upřímně – na to není třeba citlivý psí čuch.

„Co to ksakru...?“ zeptal se celník a jeho kolega si zacpal nos, zatímco špičkami prstů začal přesouvat stranou jednotlivé kusy prádla. Pro nezaujatého přihlížejícího to muselo vypadat, že moje oblečení ukrutně smrdí.

„Biosférický sýr z Entlebuchu,“ vysvětlila jsem a můj obličej mezitím nabyl přibližně barvy vínové podprsenky, kterou ten muž právě držel v ruce. „Dvě a půl kila švýcarského nepasterizovaného sýra.“ Že by tak strašně smrděl, jsem si teda určitě nepamatovala. „Chutná líp, než voní, fakt.“

Amber, ten blbý pes, se oklepala. Slyšela jsem, jak se lidi pohihňávají. A opravdoví pašeráci si zaručeně zrovna mnou ruce. Co dělal ten pěkný tmavovlasý kluk, jsem radši vědět nechtěla. Nejspíš byl jen přešťastný, že jsem se ho nezeptala na číslo.

„Tomu říkám geniální úkryt pro drogy,“ řekl někdo za námi, já se podívala na Miu a hlasitě jsem vzdychla. Mia si taky povzdychla. Vážně jsme měly naspěch.

Přitom od nás bylo nanejvýš naivní si myslet, že mezi námi a báječným novým životem stojí jen ten sýr – ve skutečnosti ten sýr pouze prodloužil dobu, po kterou jsme pevně věřily, že před sebou máme báječný nový život.

Jiné holky nejspíš sní o jiných věcech, ale Mia a já jsme si nepřály nic víc než skutečný domov, kde bychom zůstaly déle než rok. S vlastním pokojem pro každou z nás.

Tohle bylo šesté stěhování za osm let, což znamenalo šest různých zemí na čtyřech kontinentech, šestkrát být nové ve škole, šestkrát navazovat přátelství a šestkrát se loučit. Byly jsme profíci v balení a vybalování, omezovaly jsme osobní vlastnictví na minimum a nejspíš se dá snadno odhadnout, proč u nás nikdo nehrál na klavír.

Máma je literární vědkyně (se dvěma doktorskými tituly) a skoro každý rok dostávala úvazek na jiné univerzitě. Do června jsme žily v Pretorii, předtím v Utrechtu, Berkeley, Hajdarábadu, Edinburghu a Mnichově. Naši rodiče se před sedmi lety rozvedli. Táta je inženýr a podobně neklidný jako máma, což znamená, že se stěhuje podobně často.

Takže ani letní prázdniny jsme netrávily na jednom místě, ale vždycky tam, kde táta zrovna pracoval. Momentálně to bylo v Curychu, proto byly naše prázdniny ve srovnání s jinými báječné (včetně nejruznějších horských túr a návštěvy biosférické rezervace v Entlebuchu), ale bohužel ne všechna místa, na kterých se upíchl, byla tak pěkná. Lottie občas říkala, že bychom měly být vděčné, že díky rodičům poznáme kus světa... No, upřímně, kdybyste někdy strávili léto na okraji industriální zóny v Bratislavě, taky by se vaše vděčnost držela v jistých mezích.

Od tohoto podzimního trimestru tedy máma učila na Magdalen College, čímž se splnil jeden z jejích velkých snů. Celá desetiletí snila o úvazku v Oxfordu. Tím, že pro nás pronajala venkovský domek z 18. století, si taky splnila jeden sen. Konečně se usadíme a budeme mít skutečný domov. Podle popisu realitní kanceláře vypadal ten domek romanticky a útulně, a jako by byl od sklepa až po půdu plný báječných děsivých tajemství. Měl velkou zahradu se starými stromy a stodolu a z pokojů v prvním patře byl – alespoň v zimě – výhled až dolů na Temži. Lottie tam měla v plánu pěstovat zeleninu, vařit marmeládu a stát se členkou selského sdružení. Mia chtěla postavit domek na stromě, opatřit si veslici a ochočit sovu. A já snila o tom, že na půdě najdu krabici se starými dopisy, a přijdu na kloub všem tajemstvím toho domu. Kromě toho jsme ještě rozhodně chtěly pověsit si tepanou postel jako houpačku na jeden ze stromů, ve které by se dalo ležet a dívat se do nebe.

A přinejmenším každý druhý den bychom pořádaly opravdový anglický piknik a dům by voněl po Lottiiných domácích sušenkách. A možná taky po sýrovém fondue, protože ten dobroučkový sýr celníci právě před našima očima porcovali na maličké kousičky, z kterých se nic jiného udělat nedá.

Když jsme konečně vyšly do haly – nebylo totiž proti žádnému zákonu dovézt si do Británie pár kilo sýru pro vlastní potřebu, jen teď jako dárek na Lottie neudělá zrovna dojem – mámě stačila méně než minuta na to, aby náš sen o životě na anglickém venkově nechala prasknout jak bublinu.

„Malá změna plánu, myšky,“ řekla hned po pozdravu – a ačkoli se přitom zářivě usmívala, špatné svědomí měla jasně vepsané ve tváři.

Za ní se přiblížil muž s prázdným vozíkem na zavazadla. A aniž bych si ho musela důkladně prohlížet, bylo mi jasné, co byl zač: Změna plánu osobně.

„Nenávidím změny plánu,“ zamumlala Mia.

Máma se pořád ještě snažila usmívat. „Tahle se vám bude líbit,“ lhala.

„Vítejte v Londýně, nejživějším městě na světě.“

„Vítejte doma,“ doplnil pan Změna plánu vřelým, hlubokým hlasem a naložil naše kufry na vozík.

Taky jsem nenáviděla změny plánu, z celého srdce.

2.

Během naší první noci v Londýně se mi zdálo o Jeníčkovi a Mařence. Přesněji řečeno: Mia a já jsme byly Jeníček a Mařenka a máma nás vysadila v lese. „Je to pro vaše vlastní dobro!“ řekla a zmizela mezi stromy. Chudák malý Jeníček a já jsme bezradně bloudili kolem, dokud jsme se nedostali k strašidelnému perníkovému domku. Naštěstí jsem se vzbudila, než ven vyšla zlá čarodějnice, ale ulevilo se mi jen na vteřinu, protože mi došlo, že ten sen nebyl zas tak daleko od skutečnosti. Větu „Je to pro vaše vlastní dobro!“ řekla máma včera přibližně sedmnáctkrát. Pořád jsem na ni byla tak naštvaná, že bych nejradši bez přestání skřípala zuby.

Bylo mi jasné, že i lidé po čtyřicítce mají právo na plnohodnotný milostný život, ale nemohla by s tím počkat, dokud nebudeme dospělé? Na pár letech teď přece nesejde. A když už musí být za každou cenu zrovna s panem Změna plánu, nestačilo by vést víkendový vztah? Musela kvůli tomu hned obrátit celý náš život vzhůru nohama? Nemohla se aspoň zeptat?

Ve skutečnosti se pan Změna plánu jmenoval Ernest Spencer, dovezl nás sem včera večer svým autem a celou cestu vedl tak nucenou konverzací, jako by si vůbec nevšiml, že Mia a já samým zklamáním a vztekem bojujeme se slzami a mlčíme jako zařezané. (Byla to fakt dlouhá cesta z letiště do města.) Teprve když nám Ernest vyndal zavazadla z kufru, včetně plastické tašky se sýrem, Mia promluvila.

„Ne, ne,“ řekla se svým nejsladším úsměvem a tašku mu vrátila. „To je pro vás. Dáreček ze Švýcarska.“

Ernest si s mámou vyměnil nanejvýš potěšený pohled. „Děkuji, to je od vás ale milé!“

Mia a já jsme se na sebe škodolibě zakřenily – ale to byl taky jediný pěkný moment večera. Ernest odjel se svým smradlavým rozkouskovaným sýrem domů, hned co mámu políbil na rozloučenou a ujistil ji, jak moc se bude těšit na zítřejší večer. To jsme totiž byly pozvané k němu domů, abychom se seznámily s jeho dětmi.

„Taky se moc těšíme,“ odpověděla máma.

No jasně.

Nám byl Ernest Spencer (mimořádně, jeho charakter přesně odpovídal jeho neskutečně konzervativnímu křesťanskému jménu) podezřelý hned, jak překročil práh. Už jeho dárky svědčily o tom, jak vážně to s mámou myslel – normálně se nám muži v mámině životě nesnažili zalíbit – naopak, doteď se vždycky pokoušeli naši existenci spíš ignorovat. Ale Ernest nejen že přinesl mámě květiny, ale Lottie daroval její oblíbené pralinky, mně knihu o tajných zprávách, kódech a jejich rozklíčování, která mi skutečně přišla velmi zajímavá. Jen u Miy se moc netrefil, měl pro ni knihu, co se jmenovala „Maureen, malý detektiv“, na kterou byla se svými skoro třinácti lety trošku stará. Ale už jen fakt, že si Ernest zjistil, co nás zajímá, ho činil podezřelým.

Máma z něj ovšem byla celá vedle. Netuším proč. Vzhledem to být nemohlo, Ernest měl plešku, obrovské uši a příliš bílé zuby. Lottie sice tvrdohlavě tvrdila, že Ernest je přesto dobře vyhlížející muž, ale tenhle názor jsme s ní bohužel nesdílely. Možná se dalo říct, že má pěkné oči, ale kdo by při takových uších viděl oči? Nehledě na to, že byl děsně starý, přes padesát. Jeho žena zemřela před víc než deseti lety a on žil se svými dvěma dětmi v Londýně. Byla to pravda, Mia (malý detektiv) a já jsme to hned ověřily na Googlu. Google znal Ernesta Spencera, protože byl jedním z těch hvězdných právníků, kteří nastavují svůj obličej do každé kamery, a bylo fuk, jestli to bylo před budovou soudu nebo na rudém koberci nějakého charitativního slav-

nostního večera. A jeho zesnulá žena byla 201. (nebo tak nějak) následnice anglického trůnu, proto se pohyboval v těch nejvyšších společenských kruzích. Jeho známostem máma vdělila za to, že může učit na Oxfordu.

Podle zákonů pravděpodobnosti si Ernest a máma nikdy neměli zkřížit cestu. Ale ten podlý osud a Ernestův obor – mezinárodní hospodářské právo – ho před půl rokem zavedly do Pretorie, kde se na jedné párty seznámil s mámou. A my ji ještě povzbuzovaly, aby na ni šla, my husy. Aby taky přišla mezi lidi.

A teď tu máme výsledek.

„Stůj klidně, drahoušku!“ Lottie tahala a povytahovala moji sukni všemi směry, ale marně. Byla příliš krátká, aspoň o délku dlaně.

Lottie Wastlhuberová k nám přišla před dvanácti lety jako au-pair a prostě už zůstala. Což pro nás bylo štěstí. Jinak bychom se stravovaly výhradně sendviči, protože máma na jídlo většinou zapomínala a vaření nenáviděla. Nebýt Lottie taky by nám nikdo nezaplétal srandovní mařenkovské copánky, neslavil s námi narozeniny panek nebo nevyráběl vánoční ozdoby. No, nejspíš bychom neměly ani stromeček, protože pokud šlo o tradice a zvyky, mámě to taky moc nešlo. Kromě toho byla strašně zapomnětlivá, čímž naplňovala klišé o roztržité profesorce. Zapomínala prostě na všechno: Vyzvednout Miu z flétny, jméno našeho psa nebo kde zaparkovala auto. Bez Lottie bychom byly všechny ztracené.

Ale ani Lottie nebyla neomylná. Jako každý rok mi i letos koupila školní uniformu o číslo menší a jako každý rok to i teď chtěla svést na mě.

„Nechápu, jak může člověk přes léto tolik vyrůst,“ lamentovala a pokoušela se mi zapnout sako přes prsa. „A pak ještě tohle... tady nahoře! To mi děláš schválně!“

„Jo, jasně!“ Ačkoli jsem byla strašně špatně naladěná, musela jsem se pousmát. Lottie by za mě klidně mohla být ráda. „Tady nahoře“ to sice pořád nebylo nijak ohromující na skoro šestnáctiletou holku, ale aspoň už jsem nebyla plochá jak žehlicí prkno. Proto mi taky nepřišlo tak marné, že jsem si musela sako nechat rozepnuté. Spolu s krátkou sukni to působilo docela ležérně, skoro jako bych záměrně chtěla ukázat co nejvíc ze svojí postavy.

„Na Liv to vypadá mnohem líp,“ stěžovala si Mia, která už byla připravená a nastrojená. „Proč jsi mi taky nekoupila o číslo menší uniformu, Lottie? A proč jsou školní uniformy vždycky a všude jenom tmavomodré? A proč se ta škola jmenuje Frogmal Academy a nemá ani žábu ve značce?“ Mrzutě si přejela po vyšíváním emblému na náprsence. „Vypadám blbě. Vůbec všechno je tady blbý.“ Pomalu se otočila kolem své osy, ukazovala na cizí kusy nábytku kolem a přitom obzvlášť nahlas říkala: „Blbý. Blbý. Blbý. Je to tak, Livvy? Tolik jsme se těšily na venkovský domeček v Oxfordu. A místo toho jsme zkejsly tady...“

„Tady“ – to znamenalo byt, před kterým nás Ernest včera večer vysadil, ve třetím patře nóbl činžáku, někde na se-

verovýchodě Londýna, se čtyřmi ložnicemi, blýskavými mramorovými podlahami a s nábytkem a předměty, které nám nepatřily (většina z toho byla pozlacená, dokonce i polštáře na pohovce). Podle cedulky na zvonku tu bydleli nějací „Finchleyovi“ a očividně sbírali baletky z porcelánu. Byly prostě všude.

Takže jsem souhlasně přikývla. „Nemáme tady ani naše nejdůležitější věci,“ pronesla jsem taky z plna hrdla.

„Pšššt,“ udělala na nás Lottie a ustaraně se ohlédla. „Moc dobře víte, že je to jen přechodné. A že ten vesnický domek byl katastrofa.“ Vzdala natahování mého oblečení, stejně to nepomáhalo.

„Jo, to tvrdí pan Spencer,“ řekla Mia. (Měly jsme mu říkat křestním jménem, ale pořád jsme dělaly, že jsme na to zapomněly.)

„Vaše matka tam na vlastní oči viděla krysy,“ dodala Lottie. „Opravdu byste chtěly žít v domě s krysami?“

„Ano,“ opáčily jsme obě zároveň. Krysy byly zaprvé lepší než jejich pověst (to se vědělo nejpozději od filmu *Ratatouille*) a zadruhé byly zaručeně vymyšlené stejně jako ten zbytek. Tak úplně hloupé jsme zase nebyly – moc dobře jsme věděly, co se tu děje. Máma se nás včera večer snažila přesvědčit až příliš úporně. Údajně to v našem vysněném domku smrdělo po plísni, topení pořádně nefungovalo, v komíně hnízily vrány, sousedi byli hluční nevychovaní a okolí bezútěšné. Navíc dopravní spojení vypadalo nevhodně a škola, do které jsme původně byly přihlášeny,

měla špatnou pověst. Proto, vysvětlila nám máma, byla nucena vypovědět nájemní smlouvu a pronajmout si tady tenhle byt – přechodně, samozřejmě. (Jako pokaždé, když jsme někde bydly.)

No dobře, máma přiznala, že to všechno provedla za našimi zády, ale to přece jen proto, že nám nechtěla kazit prázdniny u táty. A vůbec, chce pro nás to nejlepší. Každý den bude dojíždět do Oxfordu, abychom my tady mohly chodit do vyhlášené školy a – „fakt upřímně, myšky!“ – copak není víc cool bydlet v Londýně než někde stranou na venkově?

Samozřejmě to všechno nemělo vůbec nic společného s tím, že pan Ernest Spencer (alias Dobře vím, co je pro vás dobré) čirou náhodou také žije v téhle části Londýna a chtěl mít mámu co nejbliž u sebe. A škola, na kterou jsme teď chodily, byla taky jen úplnou náhodou ta samá, kde studovaly Ernestovy děti. Které jsme stejnou náhodou měly poznat na té večeři dneska večer v Ernestově domě.

Zavánělo to katastrofou, což nám bylo jasné. Konec jedné éry.

„Je mi zle,“ řekla jsem.

„Jste jenom rozrušené.“ Jednou rukou hladila Lottie Mino rameno a druhou mi dávala za ucho pramínek vlasů. „Je to docela normální, je to váš první den v nové škole. Ale věřte mi, nemáte sebemenší důvod cítit se méněcenně. Obě vypadáte moc moc krásně a jste tak chytré, takže si ani nemusíte dělat starosti, že nebudete v hodinách stíhat.“

Láskyplně se na nás usmála. „Jste moje neskutečně chytré, nádherné blondaté elfky.“

„Jo, neskutečně chytré, nádherné blondaté elfky s rovnátky a nerdovským brejlema a příliš velkým nosem,“ brblala Mia a bylo jí jedno, že se Lottiina hnědá kukadla samým pohnutím zalila slzami. „A bez stálého bydliště.“

Zato s praštěnou matkou, nejspíš služebně nejstarší au-pair na světě a hromadou střepů z rozbitých snů o životě na venkově, dodala jsem v duchu, ale nemohla jsem jinak, než Lottie oplatit úsměv – byla prostě moc rozkošná, jak tam tak stála a vyzářovala z ní hrdost a optimismus. Kromě toho to nebyla její vina.

„Rovnátko budeš nosit už jen půl roku. To přece vydržíš, myško.“ Máma se tu zjevila zničehonic. Jako vždy slyšela jen tu část, kterou slyšet chtěla. „To jsou ale pěkné školní uniformy.“ Obdařila nás sluníčkovým úsměvem a začala se hrabat v krabici s nápisem „boty“.

Jasně že máminy boty už dorazily do téhle maloměstácké selanky, zatímco moje krabice s knihami vězí v nějakém stěhovacím kamionu společně s mými sešity a kytarou.

Zle jsem se podívala na mámina úzká ramena. Dovedla jsem pochopit, že z ní byl pan Spencer u vytržení. Na profesorku literatury totiž vypadala mimořádně dobře, přírodní blondýna, dlouhé nohy, modré oči, skvělé zuby. Bylo jí čtyřicet šest, což se ale dalo poznat jen za jasného ranního světla, když večer předtím vypila příliš mnoho červeného vína. V dobrých dnech vypadala jako Gwyneth Paltrowová.

Ovšem její nový účes byl strašný, jeden by si mohl myslet, že chodí ke stejnému kadeřníkovi jako vévodkyně Camilla.

Máma odhazovala boty, které nepotřebovala, za sebe na koberec. Naše fenka Betyнка – celým jménem *Princezna Alžběta dříve známá jako doktor Watson* (doktor Watson byl z dob, než jsme poznaly, že to není pes) – chytila jednu tenisku a odtáhla si ji do svého improvizovaného pelíšku pod konferenčním stolem, kde ji začala požitkářsky rozkousávat. Nikdo z nás jí v tom nezabránil, koneckonců to teď taky neměla lehké. Vsadím se, že se na dům se zahradou těšila zrovna tak jako my. Ale jí se samozřejmě taky nikdo neptal. Psi a děti nemají v téhle domácnosti žádná práva.

Druhá teniska mě trefila do holeně.

„Mami,“ zavrčela jsem nepřátelsky. „Musí to být? Jako by tu už tak nebylo dost zmatku.“

Máma dělala, že mě neslyší, dál hrabala v krabici s botami a Lottie mě obdařila výtavým pohledem. Ten jsem jí zle oplatila. To tak ještě scházelo, abych tu už nesměla ani nic říct.

„Tady jsou.“ Máma konečně našla hledané boty – pár černých lodiček – a triumfálně je zvedla do výšky.

„No, to je to hlavní,“ opáčila Mia jedovatě.

Máma si nazula lodičky a otočila se k nám. „Tak já už můžu,“ řekla vesele. Že jsme na ni s Míou hleděly pohledy, pod kterými by i mléko zkyslo, ji nijak nevyvedlo z míry.

Lottie nás objala. „Vy už to zvládnete, holky. Přece to není doopravdy váš první školní den.“

3.

Zvedla jsem bradu a narovнала ramena, jak jen mi to moje těsné sako dovolilo. Lottie měla pravdu – vážně to nebylo naše poprvé v nové škole, už jsme zvládly i horší věci. Tentokrát přinejmenším rozumíme místní řeči a mluvíme jí, což například v Utrechtu nebyl ten případ. Ačkoli máma tvrdohlavě prohlašovala, že kdo umí německy, rozumí i holandštině. (Natuurlijk! En de aarde i seen platte schijf, Mum!) A určitě se nemusíme ani bát, že se na záchodě potkáme s obří stonožkou, což se nám stalo v Hajdarábádu. (Občas se mi o té příšeře zdá – byla delší než moje předloktí, a co hůř, podívala se na mě svýma sto stra-

šidelnýmá očima!) Naopak, nejspíš tu všechno bylo tak sterilně čisté, že bych si bez obav mohla sednout na záchodové prkénko. Frogmal Academy pro chlapce a dívky byla soukromá škola v nóbl londýnské čtvrti jménem Hampstead, což znamenalo, že tu studenti ráno neprocházeli dektorem kovů jako na mé předpředminulé škole v Berkeley v Kalifornii. A určitě jsou tady taky i milejší spolužáci než ta holka, co na mě celou dobu zírá, jako bych snad smrděla nebo co. (Nesmrděla jsem – už kvůli tomu sýru jsem se sprchovala o čtvrt hodinu déle než obyčejně.)

Mohla jsem jen doufat, že Mie přidělí nějakou milou „kmotru“.

„Liv je zkratka pro Livettu nebo Carlivonii?“

Cože? Dělá si ze mě srandu? Nikdo na světě se nejmenuje Livetta nebo Carlivonia, ne? Na druhou stranu – ona se jmenuje *Persephona*.

„Olivia,“ odpověděla jsem a zlobila se sama na sebe, protože jsem si pod kritickým Persephoniným pohledem začala přát, aby mi Lottie přece jen koupila uniformu ve správné velikosti. A abych si bývala vzala kontaktní čočky místo těch nerdovských brýlí, které spolu s přísným cuklíkem měly vytvářet seriózní protipól k příliš krátké sukni a těsnému saku. Což taky dělaly.

Ředitelka mi Persephonu určila za kmotru, protože podle studijního plánu máme údajně téměř všechny hodiny spolu. Předtím v kanceláři se na mě docela přátelsky usmívala. Jo, její oči doslova svítily, když jí ředitelka vy-

světlna, že jsem předtím žila v Jižní Africe a Nizozemsku. Ale světlo pohaslo v okamžiku, když jsem záporně odpověděla na její otázku, jestli jsou moji rodiče diplomaté nebo vlastní důl na diamanty. Pak taky zrušila úsměv a místo toho nakrčila nos. A tak se tvář doteď. Vypadala jako jedna z těch nevrlych opiček, které nám v Hajdarábádu kradly snídani, když jsme nedávali pozor.

„Olivia?“ zopakovala. „Znám minimálně deset Olivii. Kočka mojí kamarádky se jmenuje taky tak.“

„Zato ty jsi první Persephona, kterou znám.“ *Protože to je jméno, které byste nedali ani kočce.*

Persephona si v chůzi odhodila vlasy. „U nás v rodině mají všichni jména z řecké mytologie. Moje sestra se jmenuje Pandora a můj bratr Priamos.“

Chudáčci. Ale pořád lepší než Persephona. Protože se na mě ze strany dívala, jako by čekala odpověď, rychle jsem řekla: „A všechna jména začínají na P. Jak, ehm... praktické.“

„Ano, to se hodí k našemu příjmení. Porter-Peregrin.“ Persephona Porter-Peregrinová (no do háje) si znova odhodila vlasy a rozrazila skleněné dveře, které byly celé polepené plakáty a letáčky.

Jeden kýčovitý filmový plakát mi obzvlášť padl do oka. Ten film se jmenoval „Podzimní ples“ a pod zlatým nápisem tancoval pár ve fraku a růžových tylových šatech mořem barevných lístečků. Film šel do kin 5. října a lísky se daly sehnat v sekretariátu. Kino jsem měla moc ráda, ale na pitomé romance ze střední podobného typu bylo mého

kapesného fakt škoda. Hned po pěti vteřinách mi bylo jasné, jak ten film bude vypadat.

Za skleněnými dveřmi bylo po klidu. Najednou nás obklopili studenti, kteří mířili všemi možnými směry. Ve Frogmal Academy byly pod jednou střechou první a druhý stupeň i středoškoláci a já jsem automaticky začala vyhlížet Miinu blondatou hlavu. Bylo to poprvé za mnoho let, co jsme chodily na stejnou školu, a já jsem Mie vštípila, aby se jen tak mimochodem zmínila, že její sestra ovládá kung-fu, pro případ, že by si z ní někdo utahoval.

Ale nebylo ji nikde vidět. Jen s velkým úsilím jsem zvládala následovat Persephonu vším tím hemžením. Osobní část našeho rozhovoru byla nejspíš za námi, očividně neměla chuť se bavit víc, než bylo nutné s někým, kdo se jmenuje stejně jako kočka její kamarádky a jejíž rodiče nejsou ani diplomati, ani nevlastní diamantový důl.

„Jídelna pro první stupeň.“ Ukazovala mi jako špatně naladěný turistický průvodce a znuděně recitovala jen tak přes rameno, co mi chtěla říct, aniž by se starala o to, jestli to vůbec slyším. „Kafeterie pro druhý stupeň a středoškoláky je v prvním patře. Záchody jsou tady. Počítačové místnosti jsou fialové, přírodní vědy zelené.“

Další skleněné dveře plné plakátů. A zase obzvlášť nevkusný „Podzimní ples“. Tentokrát jsem se zastavila, abych se podívala zblízka. Jo, vypadá to na film nejhoršího možného typu. Holka na obrázku se na kluka, s kterým tancovala, dívala roztouženě, on naproti tomu koukal trochu

odmítavě, jako by jí záviděl, že smí mít diadém a on jen sčesanou patku.

Ale možná jsem k tomu filmu byla nespravedlivá a vůbec to nebyl ten obvyklý středoškolský blábol s intrikánskou blond roztleskávačkou, šarmantním, ale povrchním kapitánem fotbalového týmu a chudou, překrásnou outsiderkou se zlatým srdcem. Možná byl „Podzimní ples“ špionážní thriller a ty růžové tylové šaty, roztoužený úsměv a pitomá tiára byly jen maskování, aby ta holka tomu pitomci s patkou ukradla klíč k sejfu plnému tajných papírů, s kterými se dal zachránit svět. Nebo byl ten týpek sériový vrah a měl slabost pro středoškolač...

„Zapomeň na to!“ Persephona si očividně všimla, že za ní nemažu, a vrátila se. „Ples je jen pro vyšší stupeň. Lidi z nižších stupňů tam můžou jen, když je někdo pozve.“

Trvalo mi pár vteřin, než jsem pochopila, co mi tím chce říct (od sériového vraha to bylo docela daleko), a to byl přesně čas, který Persephona potřebovala, aby vytáhla z kapsy rtěnku a odendala víčko.

Bože, já jsem ale pitomá. „Podzimní ples“ nebyl žádný film, ale mrzká skutečnost. Trochu jsem se zahihňala.

Vedle nás si začalo pár studentů kopat. S grepem. „Je to tradiční ples na připomínku založení této školy. Všichni musí mít viktoriánské kostýmy. Samozřejmě tam půjdu.“ Persephona našpulila rty. Napřed jsem ji chtěla obdivovat, že to dovede bez zrcadla, ale pak jsem si všimla, že je to bezbarvý lesk na rty, který si bez obav mohla na-

mazat až k nosu. „S kamarádem mojí sestry. Je v plesovém výboru. Hej, vy pitomci, nemůžete toho laskavě nechat?“ Grapefruit jí proletěl těsně nad hlavou. Docela škoda.

„Ale bude vánoční večírek pro všechny třídy,“ dodala Persephona blahosklonně. „Tam pak můžeš jít se svojí ses...“ Vtom zmlkla, a co víc, přestala dýchat. Odvrátila ode mě pohled a zírala jako zkamenělá opička s vytaženou rtěnkou v ruce.

Otočila jsem se po důvodu toho, že přestala dýchat. Ufoni rozhodně nepřistáli. Zato se zjevila skupina starších studentů, kteří byli podobně nápadní a lišili se od ostatních. Byli to čtyři kluci a skoro každý na téhle chodbě na ně zíral. Možná proto, že se sice tvářili, jak si nenuceně cosi vykládají, ale přesto vykračovali ve stejném rytmu, jako by šli do rytmu hudby, kterou slyší jen oni. Vlastně jen scházelo, aby je někdo zpomalil a podstrčil větrák, který by jim odfoukával vlasy z obličejů. Mířili přímo k nám a já jsem přemýšlela, který z nich proměnil Persephonu v solný sloup. Jak jsem si je tak rychle prohlédla, měl k tomu každý jisté předpoklady, pokud budu předpokládat, že se jí líbí velcí, blondatí a sportovní kluci (kteří se mně nelíbili – měla jsem slabost pro tmavovlasé, zadumané kluky, co četli básničky a hráli na saxofon a rádi se dívali na filmy s Sherlockem Holmesem. Bohužel jsem jich zatím moc nepotkala. No dobře, žádného. Ale někde tam venku přece musí existovat!). Nejnápadněji dobře vypadající byl ten druhý zleva, s blond kudrnatými vlasy a souměrným andělským

obličejem. I docela zblízka působila jeho pleť jak z porcelánu, bez jediného rozšířeného póru, téměř nepřírozeně perfektní. Vedle něj vypadali ostatní tři skoro obyčejně.

Persephona trochu zachroptěla. „Ahoj Jaspři.“

Nedostalo se jí odpovědi, ti kluci byli příliš ponoření do vlastního rozhovoru, než aby nám věnovali byť jen pohled. Nejspíš se taky žádný z nich nejmenoval Jaspř.

Znova kolem nás proletěl grapefruit a určitě by solný sloup Persephonu trefil přímo do nosu, kdybych nebyla rychlejší a nechytla ho. Byl to spíš reflex než promyšlený dobrý skutek, abych byla upřímná, a bohužel měl jeden z těch týpků z klubu ležérních blondáků (ten docela vlevo) stejný nápad, respektive stejný reflex, proto jsme se v letu srazili rameny. Ale grep přistál v mojí ruce.

Kluk mě přešel pohledem od hlavy až k patě a uznale pronesl: „To nebylo zlý.“ A honem si stahoval rukáv, který mu vyjel nahoru. Ne dost rychle, abych si nevšimla slov, která měl vytetovaná na vnitřní straně zápěstí: *numen noctis*.

Zakřenil se na mě. „Basket nebo házená?“

„Ani jedno, mám jen hlad.“

„Jo tak,“ zasmál se a já jsem začala uvažovat, že by možná velcí, tetovaní kluci s bledou pleť, rozčuchanými vlasy medové barvy a šikmýma šedýma očima taky mohli být můj typ, když vtom dodal: „Ty jsi přece ta sýrová holka z letiště. Co že to bylo za druh?“

Tak nic. „Entlebucherský biosférický sýr,“ odpověděla jsem hrdě a kousek jsem se od něj odtáhla. Tak dobře zase

nevypadal. Příliš velký nos, mezi očima měl tmavý stín a jeho vlasy nejspíš nikdy neviděly hřeben. Poznala jsem ho, byl to ten kluk, co v letadle tak neuvěřitelně rychle vytuhnul. Ovšem teď vypadal, že je naprosto vzhůru. A velmi pobavený.

„Entelbucherský biosférický sýr, jasně,“ zopakoval se škodolibým zahihňáním.

S výrazným nezájmem jsem od něj odvrátila oči.

Porcelánový andílek šel dál, ale jeden z jeho blond kamarádů se zastavil vedle Persephony. Přišel mi povědomý, ale musela jsem na něj zírat aspoň pět vteřin, abych pochopila proč. A pak jsem skoro nahlas vyjekla. Neuvěřitelné! Předě mnou stál Ken! Z masa a kostí a v životní velikosti – mužská verze panenky Barbie, kterou Mia dostala k Vánocům od naší pratety Gertrudy. Byl to holící se Ken, abych byla přesná. (Dárky od tety Gertrudy byly vždycky dost zábavné. Mně darovala sadu zažehlovacích korálků.)

Persephona však vypadala, že se probrala ze svého ustrnutí, znovu mohla dýchat a obracet oči v sloup. Tváře měla nepřírozeně rudé, ale nedovedla jsem poznat, jestli zlostí, nebo nedostatkem kyslíku. Kluci, co si kopali s grepem, se moudře vypařili.

„Máš novou kamarádku, Afrodito?“ chtěl vědět holící se Ken a ukázal na mě.

Persephoniny tváře ještě trochu zčervenaly. „Ach, ahoj, *Jaspere!* Vůbec jsem si tě nevšimla,“ řekla a její hlas zněl skoro normálně (takže naprosto blazeovaně), jen byl maličko pronikavější než předtím. „Bože, ne! Cooková mi ji

hodila na krk. Nová studentka. Oliva Nějakdál. Její rodiče jsou misionáři nebo co.“

Nebo co. Skrz brýle misionářské dcerky jsem na ni vrhla nevěřící pohled. To byla jediná alternativa, která ji napadla k vlastníkům dolu na diamanty a diplomatům?

Holíci se Ken si mě přeměřil od hlavy až k patě a promnul si zarostlou bradu. Musím ho za každou cenu ukázat Mie, ta podobnost byla ohromující. *(Ken má schůzku s Barbie. To se jeho třídní strniště nehodí. Pomoz mu se oholit.)*

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Copak jsi neslyšel: Oliva Nějakdál,“ odpověděla jsem. *(Barbie je Kenovým chováním trochu překvapená. Obyčejně má přece lepší mravy a nekouká tak smyslně. Proto ji ani nenapadne, aby mu řekla svoje pravé jméno.)*

Zase si promnul bradu. „Jestli jsou tvoji rodiče misionáři, tak jsi zaručeně ještě...“

„Musíme jít,“ skočil mu do řeči ten kluk z letadla a popadl ho docela hrubě za ruku. „Pojď, Jaspere.“

„Chlape, tak snad se můžu zeptat, ne?“ Holící se Ken ode mě očividně nemohl odtrhnout oči. „Pěkný nohy, mimochodem. Na dceru misionářů.“

Otevřela jsem pusou, abych mu něco odpověděla (Jako by snad opravdu znal aspoň jednu dceru nějakých misionářů, ten kecal!), ale než jsem stihla něco říct, zatahala mě Persephona za rukáv. „Taky musíme jít. Máme chemii s Robertsovou, tam bysme nemusely hned první den přijít pozdě.“

Zakopla jsem, jak mě táhla za sebou, ale byla jsem docela vděčná, že jdeme pryč, protože mě prostě nenapadla žádná pádná odpověď.

PLESKY TŘESKY

Blog Plesky Třesky z Frogmal Academy s nejnovějšími drby, nejlepšími pomluvami a žhavými skandály naší školy.

O MNĚ:

Jmenuju se Secrecy – jsem mezi vámi a znám všechna vaše tajemství.

UPDATE

ACTIVITY

3. září

Začala škola – a tím srdečně vítám zpět všechny své věrné čtenáře. Pro ty nové: Ani se nepokoušejte zjistit, kdo jsem, doteď se to nikomu nepodařilo.

Už jste viděli Hazel Pritchardovou alias parní válec? Není k poznání, což? Třináct a půl kila špeků jsou ty tam. Máma ji poslala na nějaký hustej hubnoucí tábor ve Skotsku, kde se za 600 liber denně krmila jen nízkotučným tvarohem, celerovými nápoji a vodou. Nikdo to neměl vědět, oficiální verze říká, že Hazel musela kvůli alergii změnit jídelníček a vůbec si nevšimla, že přitom omylem pořád hubla... Tak nebo tak, přezdívku parní válec už si nezaslouží. Hazel

Pritchardová alias omylem hubená je ale trochu nešikovné, co říkáte?

Na Frognal Academy taky zase začíná každoroční detektivka: Kdo s kým půjde na podzimní ples a proč? Protože se plesová komise rozhodla zrušit volbu krále a královny plesu (Pochopil někdo z vás jejich důvody? Mělo to něco společného se šikanou a diskriminací?), rozhodla jsem se v téhle pěkné tradici pokračovat a vyhlásit si vlastní volbu. Návrhy mi můžete posílat na secrecy.drby@gmail.com

Nejpalčivější otázka samozřejmě zní: Kdo uloví Arthura Hamiltona? Pro nováčky: Arthur je nejhezčí kluk na škole nebo vlastně na celé západní polokouli. A po odchodu Colina Davisona je teď taky novým kapitánem našeho basketbalového týmu. Oficiálně Arthur chodí s Anabel Scottovou, která loni maturovala a teď studuje v Sankt Gallen ve Švýcarsku, ale – kluci prosím nečíst dál, tohle je jen pro holky! – NEoficiálně je rozhodně zase k mání, a to neříkám jen proto, že vztahy na dálku nemívají obecně dlouhého trvání. Dobrá, na Facebooku svůj status pořád nezměnili, ale upřímně: Viděl je někdo z vás spolu od závěrečného plesu? A proč Anabel pořád vypadá, jako by se každou chvíli měla rozbrečet?

Ale kdo by se divil? Já rozhodně ne. Mezitím muselo každému dojít, že Anabel a Arthur nebyli od tragické smrti Anabelina expřítele Toma Hollanda ten zářící pár snů a při pohledu na ně už člověk neblednul závistí. Pro nováčky: Tolik jste toho prošvihli! Chudák Tom přišel o život loni v červnu při bouračce. A houby ex! Že to mezi ním a Anabel pořád dost jiskřilo, jsem tu už několikrát naznačovala

a pochopil to snad každý – až na Arthura. Ale nejpozději v okamžiku, kdy na Tomově pohřbu Anabel bojovala se slzami, což byl výkon hodný jeviště, si toho snad taky všiml. (A mimochodem nebyl to Arthur, kdo Anabel utěšoval, ale Henry Harper – jen abych vám osvěžila paměť a abych vám ještě trochu zamotala hlavu. :))

Takže co říkáte: Kdo bude Arthurova nová holka? Přijímám sázky!

Uvidíme se!

Vaše Secrecy

4.

„Moje kmotra se jmenuje Daisy Dawn Stewardová!“ hlásila Mia a při každé souhlásce jí z pusu vyletěl drobek. „Jejím koníčkem je *Taylor Lautner*. Celý den mluvila jen o něm.“

Ha, tak to snadno trumfnu. „Moje kmotra se jmenuje Persephona Porter-Peregrinová. A *vůbec* se mnou nemluvila, jakmile mě strčila do první třídy. Což ostatně nebylo tak zlý. Myslím, že její koníček je ohrnování nosu.“

„Opravdu podivná jména – jako u závodních koní,“ poznamenala Lottie. O koníčku jménem Taylor Lautner neřekla ani slovo, ona sama si totiž předminulý rok vyvěsila jeho plakát. Na vnitřní stanu dveří u skříně. Údajně jí vlci připadají rozkošní.

Přes závěsy ze skotské kostky protkané zlatými nitěmi a všudypřítomné porcelánové baletky to v kuchyni cizího bytu bylo docela útulné. Pozdní letní deštík bubnoval na okno a ve vzduchu byla cítit uklidňující vůně vanilky a čokolády. Lottie totiž upekla naše nejoblíbenější cukroví: vanilkové rohlíčky podle receptu její babičky. K tomu bylo horké kakao s čepcem šlehačky a čokoládovým sypáním. A ručníky na naše zmoklé vlasy. Tenhle nával péče, tučné jídlo a cukr nás opravdu dočasně rozveselily. Lottie s námi očividně cítila víc, než byla ochotná připustit. Protože obvykle by bylo proti jejím principům naservírovat nám vánoční cukroví před první adventní nedělí – byla dost přísná, pokud šlo o vánoční tradice. Běda když si někdo v červnu pobrukoval „Tichá noc, svatá noc“, to Lottie neměla pochopení pro žádnou legraci. Údajně to totiž nosilo smůlu.

Chvilku jsme se bavily tím, že jsme do sebe házely rohlíčky a přitom komentovaly imaginární dostihy: „Persephona Porter-Peregrinová přebírá po vnitřní dráze vedení, letos vyhrála téměř všechna derby tady v Ascotu, svoji konkurentku Vanilku Rohlíčkovou nechala okamžitě za sebou, ale co je tohle? Se startovním číslem pět se Daisy Dawnová posunuje dopředu, to bude napínavé, na cílové rovince je na tom stejně jako Persephona a – Ano! To není možné! – outsiderka Daisy Dawnová vítězí o délku nosu!“

„Na rozdíl od perníčku nebo figurek se vanilkové rohlíčky tak nutně nepočítají mezi vánoční cukroví,“ zamumlala Lottie německy a spíš sama k sobě než k nám. Táta teh-

dy trval na německé au-pair, abychom se lépe naučily jeho rodný jazyk. Když s námi totiž německy mluvil on sám, měly jsme tendenci neodpovídat nebo odpovídat anglicky (totiž já, Mia tehdy nedovedla říct víc než „dada“), a to tak docela neodpovídalo jeho představě o pořádné dvojazyčné výchově. Protože Lottie ze začátku neuměla moc anglicky, musely jsme se s ní vždycky snažit mluvit německy a táta jásal. Dokud nezjistil, že přejímáme i její dialekt. Když mu pak malá Mia plivla brokolici na košili a povídá mu: „Des ess i ned, host mi?“, došlo mu, že jeho plán tak docela nevyšel.

„Takže se můžou upéct kdykoli během roku.“ Lottie se pořád ještě strachovala, aby se na ni Ježíšek kvůli těm rohlíčkům nezlobil. „Samozřejmě jen ve výjimečných případech.“

„My jsme naprosto výjimečný případ,“ ujistila ji Mia. „Politováníhodné děti z rozvedeného manželství bez domova a bez naděje, naprosto bezradné ve velkém cizím městě.“

To bohužel nebylo nijak přehnané. Cestu domů jsme našly jen s pomocí přátelských kolemjdoucích a jednoho milého řidiče autobusu. A protože jsme si nepoznaly číslo domu našeho přechodného bydliště a všechny domy tu vypadaly stejně, byly bychom nejspíš ještě teď bloudily venku v dešti jako Jeníček a Mařenka v lese, kdyby Betynka nestála nahoře v okně a divoce neštěkala. Teď to chytré zvíře leželo s hlavou v mém klíně na rohové kuchyňské la-

vici a doufalo, že aspoň jeden vanilkový rohlíček najde cestu do jeho tlamy.

„Vážně to nemáte lehké,“ řekla Lottie s hlubokým povzdychnutím a já nakratičko pocítila špatné svědomí. Abych Lottiině srdci trochu ulevila, mohla bych jí navykládat, že to ve škole vlastně nebylo tak zlé, spíš naopak. První školní den tu proběhl mnohem líp než například v Berkeley, kde mi ten holčičí gang hrozil, že mi narve hlavu do záchodu. (První den jenom hrozily, pátý den to opravdu udělaly. Byl to mimochodem taky den, kdy jsem se přihlásila na kung-fu.) Tomuhle a jiným pamětihodným prvním školním dnům se ten dnešní ani nepřibližoval. Pominu-li Persephonu a holíčho se Kena, nepřipadali mi žádní studenti na Frogal Academy nepřijemní a i učitelé se zdáli být v pohodě. V žádném předmětu jsem neměla pocit, že nestíhám, učitelka francouzštiny velebila mou výslovnost, třídy byly světlé a působily vlídně, a dokonce i ve školní jídelně mi chutnalo. Místo Persephony si vedle mě bez optání sedla holka, která vedle mě seděla na francouzštině, a představila mě svým kamarádům. Od nich jsem se dozvěděla, že bych se měla vyhnout hráškovému pyré a že podzimní ples je docela cool, protože tam po trapné oficiální části bude hrát kapela, o níž jsem ale bohužel nikdy neslyšela. Na první školní den to dopadlo docela dobře. A Mia na tom byla ještě líp.

Ano, to jsme měly Lottie vyprávět, ale bylo tak příjemné nechat se litovat a opečovávat – obzvlášť když den ještě

zdaleka nekončil. To nejhorší jsme měly stále před sebou – večeri v Ernestově domě, kde jsme se měly seznámit s jeho dcerou a synem. Byla to sedmnáctiletá dvojčata, a pokud lze věřit Ernestovým slovům, byla výkvětem všech talentů a ctností. Už teď jsem je nenáviděla.

Lottie byla v myšlenkách nejspíš taky u téhle události. „Na dnešní večer jsem ti připravila tu červenou sametovou sukni a bílou blůzu, Mio. A tobě jsem vyžehlila ty modré odpolední šaty tvojí matky, Liv.“

„Proč ne rovnou malé černé se štrasovými kamínky,“ opáčila jsem posměšně.

„Jo a glacé rukavičky,“ dodala Mia. „Pche, je to jen blbá večere. V naprosto obyčejnej všední den. Beru si džíny.“

„To nepřipadá v úvahu,“ řekla Lottie. „Ukážete se z té nejlepší stránky!“

„V máminých odpoledních šatech? A co si na sebe vezmeš ty, Lottie – sváteční dirndl?“ Mia a já jsme se roz-
hihňaly.

Lottie nasadila vznešený výraz – na téma dirndl snesla ještě míň legrace než na vánoční tradice. „Zcela jistě bych si ho vzala, protože dirndl se hodí vždy. Ale já tady zůstanu s Betynkou.“

„Cože? Necháš nás tam jít samotné?“ vykřikla Mia.

Lottie mlčela.

„Ach tak, rozumím, pan Spencer tě nepozval,“ usoudila jsem a najednou jsem měla nanejvýš nedobrotu v žaludku.

Mia pobouřeně vytřeštila oči. „Ten pito...“

Ale Lottie hned začala Ernesta obhajovat: „To by bylo krajně nevhodné. Koneckonců se na takovou... *rodinnou záležitost* chůvy nevodí.“

„Ale ty přece patříš k rodině!“ Mia rozdrobila jeden vanilkový rohlíček a Betyнка s nadějí v očích zvedla hlavu. „Takovej pitomej arogantní blb.“

„Ne, to rozhodně není,“ odporovala Lottie. „Chování pana Spencera vůči mně je naprosto dokonalé. Je to velmi milý a slušný muž a myslím, že city, které chová k vaší matce, jsou opravdové a upřímné. Opravdu se velmi snažil najít řešení, když vyšlo najevo, že je ten venkovský domek neobyvatelný. Bez jeho pomoci bychom nedostaly tenhle byt a vy byste nikdy nebyly přijaty na Frogmal Academy – prý tam mají neskutečně dlouhou čekací listinu. Takže byste ho pomalu měly začít mít rády.“ Přísně se na nás podívala. „A dneska večer se slušně oblečete.“

Problém byl, že Lottie dovedla koukat přísně asi tak, jak byla Betyнка nebezpečná. Bylo to téma sladkýma hnědýma psíma očima, které obě měly. V tuhle chvíli jsem ji měla tak ráda, že bych samou náklonností praskla.

„No dobře,“ vydechla jsem. „Když mi půjčíš svůj dirndl.“

Mia se nahlas rozesmála. „Jo, ten se přece hodí vždycky!“

„Ne *můj* dirndl se vždy hodí, ale *nějaký* dirndl se vždy hodí.“ Lottie nasadila vítězoslavný výraz, pohodila hnědými loknami (Betyнка měla dost podobné) a pak pokračovala německy: „Nechci ti brát iluze, mein Herzchen, ale na

můj dirndl zkrátka nemáš dost dříví před svojí chaloupkou. Host mi?“

„Dříví před chaloupkou“ byl nejspíš opak „plochá jako žehlicí prkno“. Uvidím, jaký dojem s tímhle výrazem udělám na hodinách němčiny.

Chtěla jsem se zasmát, ale nějak ze mě vyšlo jen podivné odfrknutí. „Mám tě ráda, Lottie,“ řekla jsem mnohem vážněji, než jsem zamýšlela.

5.

Čekala jsem, že dům Ernesta Spencera bude mnohem okázalejší, a byla jsem skoro zklamaná, když taxík zastavil před téměř skromně vyhlížejícím domkem z pálených cihel na Redington Road. Tradiční stavba, bílá okna rozdělená příčkami, několik štítů a vikýřů schovaných za vysokým živým plotem a zdmi jako většina domů v okolí. Přestalo pršet a večerní slunce všechno zahalilo do zlatavého světla.

„Docela pěkný,“ špitla Mia překvapeně, když jsme mámu následovaly po vydlážděné cestičce k domovním dveřím kolem kvetoucích hortenzií a dokulata zastřižených keřů zimostroázu.

„Ty taky,“ zašeptala jsem. To byla pravda: Mia vypadala k nakousnutí s tím rozkošným zapleteným copem, na kterém Lottie trvala, aby vyvážila džíny, které nám máma (k Lottiině nespokojenosti) dovolila. Především ale proto, že si sama chtěla obléknout ty čerstvě nažehlené odpolední šaty.

Máma stiskla zvonek a uslyšely jsme, jak se domem rozléhá harmonické trojí zazvonění. „Prosím, buďte *milé*! Pokuste se chovat slušně.“

„Znamená to snad, že po sobě u stolu nesmíme házet jídlo jako obyčejně, nahlas krkat a vyprávět neslušné vtipy?“ Odfoukla jsem si pramínek vlasů z obličeje. Lottie mi taky chtěla zaplést vlasy, ale obezřetně jsem zůstala tak dlouho ve vaně, že už na to nezbyl čas. „Mami, vážně, jestli tu máme někoho napomínat, aby se choval slušně, jsi to ty!“

„Přesně! *My* máme totiž vybrané způsoby. Dobrý večer, můj pane.“ Mia vystříhla koketní pukrle před velkou sochou, která stála vedle dveří, směsící orla (od hlavy po prsa) a lva (ten zbytek). „Dovolte, abych se představila, mé jméno je Mia Silberová, což znamená stříbrná, toto je má sestra Olivia Silberová a ta s nakrčeným čelem je naše krkavčí matka, profesorka a doktorka a doktorka Ann Matthewsová. Smím se ptát, s kým mám tu čest?“

„To je strašidelný Stanley, nebo taky tlustý Stanley.“ Dvorní dveře se otevřely naprosto neslyšně a před námi stál vysoký kluk, o něco starší než já, v černém tričku s dlouhými rukávy a džíněch. S úlevou jsem vydechla. Zaplať-

pánbůh, že si naše krkavčí matka ty odpolední šaty oblékla sama, naprosto bych se v nich znemožnila.

„Moji rodiče ho dostali od mých prarodičů ke svatbě,“ pokračoval kluk a poplácal strašidelnému Stanleyemu zobák. „Táta ho už před lety chtěl zastrčit do nějakého koutu v zahradě, ale váží asi tak tunu.“

„Ahoj Grayson!“ Máma políbila kluka na obě tváře a pak ukázala na nás. „To jsou moje dvě myšky, Mia a Liv.“

Mia a já jsme nenáviděly, když nám říkala „myšky“, jako by tím okamžitě upozorňovala na naše (možná že opravdu maličko) přerostlé přední zuby.

Grayson se na nás usmál. „Ahoj, těší mě, že vás poznávám.“

„Jo, to se vsadím,“ zamumlala jsem.

„Máš na tváři rtěnku,“ řekla Mia.

Máma vzdychla a Grayson se na nás díval trochu překvapeně. Nemohla jsem si nevšimnout, jak moc se podobá svému otci, když si člověk odmyslel ty vlasy. Stejná široká ramena, stejné sebevědomé držení těla, stejný zdrženlivý úsměv politika. Nejspíš proto mi připadal tak povědomý. Každopádně neměl tak obrovské uši jako Ernest, ale to ještě mohlo přijít. Jednou jsem četla, že uši a nos jsou jediné části těla, které rostou až do vysokého věku.

Máma energicky prošla kolem Graysona, jako by se v tom domě perfektně vyznala, a nám nezbyvalo než ji následovat. Na chodbě jsme se nerozhodně zastavily, protože máma zmizela.

Grayson za námi zavřel dveře a otřel si oběma rukama tváře. Mia si přitom tu rtěnku jenom vymyslela.

„My jsme taky radostí bez sebe, že tu smíme být,“ řekla Mia poté, co jsme na sebe pár vteřin rozpačitě civěli. „Je tu aspoň něco dobrého k jídlu?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Grayson a zase se usmál. Netuším, jak to zvládal. Já každopádně nebyla schopná mu úsměv oplatit. Snaživec pitomej. „Paní Dimblebyová připravila pečené křepelky.“

No, to sedělo jak pěst na oko. „Paní Dimblebyová?“ zopakovala jsem. „Kuchařka, předpokládám? A pan Dimbleby je určitě zahradník.“

„Kuchařka a hospodyně.“ Grayson se sice pořád usmíval, ale podle způsobu, jakým se na mě díval (jedno obočí lehce povytažené), jsem si všimla, že velmi dobře zaregistroval můj posměšný podtón. Mimochodem, nezdědil Ernestovy modré oči, ale měl je světle hnědé a vytvářely přitažlivý kontrast k jeho blond vlasům. „Pan Dimbleby prodává pojištění, pokud se nepletu. Táta práci na zahradě obstará sám, prý ho to uklidňuje.“ Obočí povyskočilo ještě o kousíček výš. „Vy máte chůvu, jak jsem slyšel.“

„No jo...“ Sakra. Naštěstí nás přerušil Ernest, na jehož paži visela máma jako na záchranném kruhu. Jako vždy se na nás zářivě usmíval, jako by nikdy neviděl nic tak potěšujícího.

„Prima, Grayson už vám vzal kabáty, vítejte v casa Spencer. Pojdte přeci dál, Florence už čeká s předkrmem.“

Ani Grayson, ani Mia a já jsme se nenamáhalí mu vysvětlovat, že jsme na sobě žádné kabáty neměly. (Jak taky, když naše podzimní a zimní věci ještě ležely v nějaké stěhovací krabici?) Máma na nás vrhla poslední napomínající pohled a pak už jsme ji a Ernesta následovali dvoukřídlými dveřmi do jídelny a obýváku. Byl to pěkný pokoj s parketami, francouzskými okny, otevřeným krbem, bílou pohovkou opatřenou polštáři, klavírem a velkým jídelním stolem, od kterého byl báječný výhled do zahrady. Působilo to velkoryse, ale ne předimenzovaně, a přitom kupodivu... *útulně*. Nikdy v životě bych od Ernesta nečekala takovou nestylovou pohovku, trochu starší, s roztřepenými okraji a k sobě se nehodícími barevnými polštáři. Byl tu dokonce jeden legrační oranžový kožesinový ve tvaru kočky, co se protahovala.

„To je Puntík, náš kocour.“ Kolem nás se prosmekla dívka a položila na stůl talíř. Zjevně Graysonovo dvojče, měla ty samé světlehnědé oči. „A vy musíte být Liv a Mia. Ann nám toho o vás už tolik vyprávěla. Ty máš ale rozkošný účes.“ Úsměv jí očividně nečinil potíže stejně jako bratrovi, ale v jejím případě vypadal ještě laskavěji, protože měla dolíčky ve tvářích, k tomu odpovídající pršáček a jemnou, pihovatou pleť. „Já jsem Florence. Moc ráda vás poznávám.“ Byla malá a drobná, ale s bujným poprsím, obličej jí rámovaly lesklé kaštanové lokny, které jí spadaly až na ramena. Mia a já jsme mohly jen valit oči. Byla naprosto úžasná.

„Máš moc pěkné šaty Ann,“ řekla mámě hlasem sladkým jako med. „Modrá ti báječně sluší.“

Najednou jsem si připadala nejen neomalená, vyzáblá jak koště a nosatá, ale především strašlivě nezralá. Máma měla pravdu, vážně jsme neměly žádné vychování. Rozhazovaly jsme kolem sebe ponuré pohledy a drzá slovíčka (a švýcarský sýr), jen abychom ji potrestaly. Jako vzpurné malé děti, které sebou v supermarketu třísknou na zem a řvou. Florence a Grayson naproti tomu nemají žádné slabiny a chovají se jako dospělí. Nenechají na sobě nic znát, usmívají se, trusí komplimenty a vedou zdvořilou konverzaci. Možná mají opravdu radost, že jejich otec poznal naši mámu. Možná se tak ale jenom tváří. V každém případě nad námi mají převahu.

Zahanbeně jsem se rozhodla, že se odteď budu chovat zrovna tak vychovaně a zdvořile. Což se ovšem ukázalo jako nesnadný úkol.

„Jako předkrm máme jen takovou drobnost.“ Když se všichni usadili, usmála se Florence na Miu a mě z druhého konce stolu. „Protože paní Dimblebyová nakoupila příliš mnoho křepelek. Doufám, že je máte rády s celerovým pyré.“

No a už to začíná. Celer. Fuj. „To zní... zajímavě,“ odpověděla jsem tak zdvořile a dospěle, jak jen to bylo možné. „Zajímavě“ se přece hodilo vždycky.

„Já jsem bohužel vegetariánka,“ pronesla Mia, jako tak často i teď chytřejší než já. „Kromě toho mám ještě alergii na celer.“

A jsi až po uši přecpaná vánočním cukrovím, dodala jsem v duchu.

„Och, no tak pak ti udělám sendvič, jestli chceš.“ Florence se smála tak zářivě, až to bolelo. „Bydlíte v městském bytě Finchleyových, je to tak? Sbírá paní Finchleyová pořád ty úžasné porcelánové figurky?“

Přemýšlela jsem, jestli můžu ještě jednou říct: „Ano, velmi zajímavé,“ aniž bych byla nápadná, ale Mia odpověděla místo mě: „Ne! Teď sbírá naprosto strašné a kýčovitě věci. Debilně se tvářící tanečnice.“

Rychle jsem sklopila pohled do talíře s předkrmem, abych se nehihňala. Co kruci měla ta věc na něm představovat? Tenký červený hadr jsem identifikovala jako maso, ale co prosím byla ta hrudkovatá rozbředlá hmota vedle?

Grayson, který seděl vedle mě, mi očividně četl myšlenky. „Čatní jsou specialitou paní Dimblebyové,“ pronesl tiše. „Tohle je čatní ze zelených rajčat.“

„Ach, ehm, zajímavé.“ Strčila jsem si do pusy pořádně naloženou vidličku a hned jsem málem všechno vyprskla. Na okamžik jsem zapomněla na svoje předsevzetí. „Jsou v tom snad rozinky?“ zeptala jsem se Graysona nevěřičně. Neodpověděl. Vytáhl z kapsy iPhone a pod stolem se díval na displej. Z čiré zvědavosti bych tam nakoukla, ale měla jsem co dělat, abych spolykala to nechutné čatní. Kromě rozinek vykazovalo ještě přítomnost cibule, česneku, kari, zázvoru a – jo, rozhodně! – skořice. A něco, co mi mezi zuby skřípalo jako zpuchřelé knoflíky od kalhot. Paní Dimblebyová tam nejspíš bez rozmyslu nastrkala všechno, co muselo zrovna pryč a stálo jí v cestě. Jestli tohle byla její

specialita, pak nechci vědět, jak můžou chutnat věci, co nejsou až tak dobré.

Mia se na mě škodolibě zakřenila, když jsem sousto spláchnula lokem pomerančového džusu.

„Ale nevrací se Finchleyovi příští měsíc z Jižní Afriky, tati?“ zeptala se Florence.

„Ano, je to tak. Od prvního října budou Finchleyovi svůj byt zase potřebovat.“ Ernest mrknul na mámu a zhluboka se nadechl. „Právě proto jsme s vámi všemi chtěli dneska večer mluvit.“

Displej Graysonova mobilu zablikal. Když si všiml mých zvědavých pohledů, strčil ruku ještě hlouběji pod stůl, jako by měl strach, že si tam něco přečtu. Přitom mě jeho esemesky fakt ani trochu nezajímaly. Mnohem zajímavější mi přišlo tetování na vnitřní straně jeho zápěstí. Černá písmena, napůl skrytá lemem jeho trička.

„Patříš k té partě blondáků ve škole,“ zašeptala jsem. „Proto jsi mi přišel tak povědomý.“

„Co prosím?“

„Už se známe. Dneska jsem viděla tebe a tvé kamarádky ve škole.“

„Aha, vážně? Vůbec si na to nevzpomínám.“

Samozřejmě že ne. Ani se na mě nepodíval. „To nevádí. Pěkný tetování.“ *Sub um...* zbytek jsem bohužel nemohla přečíst.

„Co?“ Sledoval můj pohled. „Jo tohle. To není tetování. Je to fixou. Ehm, poznámky z latiny.“